

Monsieur le Président je vous fais une lettre
 Que vous lirez peut-être si vous avez le temps
 Je viens de recevoir mes papiers militaires
 Pour partir à la guerre avant mercredi soir
 Monsieur le Président je ne veux pas la faire
 Je ne suis pas sur terre pour tuer des pauvres
 gens
 C'est pas pour vous fâcher il faut que je vous
 dise
 Ma décision est prise je m'en vais déserteur

Depuis que je suis né j'ai vu mourir mon père
 J'ai vu partir mes frères et pleurer mes enfants
 Ma mère a tant souffert elle est dedans sa
 tombe
 Et se moque des bombes et se moque des vers
 Quand j'étais prisonnier on m'a volé ma
 femme
 On m'a volé mon âme et tout mon cher passé
 Demain de bon matin je fermerai ma porte
 Au nez des années mortes j'irai sur les
 chemins

Je mendierai ma vie sur les routes de France
 De Bretagne en Provence et je dirai aux gens:
 Refusez d'obéir refusez de la faire
 N'allez pas à la guerre refusez de partir
 S'il faut donner son sang allez donner le vôtre
 Vous êtes bon apôtre monsieur le Président
 Si vous me poursuivez prévenez vos
 gendarmes
 Que je n'aurai pas d'armes et qu'ils pourront
 tirer.

Het originele lied is van Boris Vian. (°1920 - + 1959)

een Frans schrijver, ingenieur, dichter, chansonnier en jazztrompettist. Hij schreef om en nabij de 400 chansons. Zijn meest bekende is dit pacifistisch lied geschreven ten tijde van de oorlog in Frans Indochina. Naar aanleiding van dit lied werd Vian aangeklaagd door de Franse overheid maar hij werd vrijgesproken. De vertaling hierboven is niet letterlijk. Ze werd in de jaren '70 gemaakt door kleinkunstenaar Peter Blanker. Na een carrière als zeeman, druivenplukker en journalist was hij sinds 1961 actief als zanger en gitarist in Rotterdam en omstreken. Zijn inspiratie zocht hij bij de Franse chansonnier Georges Brassens en hier dus bij Vian.

In de oorspronkelijke versie van dit lied weerklinken de laatste twee zinnen heel anders:

"Que je tiendrai une arme, et que je sais tirer." "Ik zal een geweer bijhebben en ik weet hoe te schieten"
Boris Vian veranderde dit einde op aandringen van zijn vriend Mouloudji (een Franse schrijver en zanger met
Algerijnse roots) om het pacifistisch karakter ervan te behouden.

Mijnheer de President 'k Schrijf u een brief bij
 deze Die u wellicht zult lezen hoewel u mij
 niet kent Vanmorgen kwam de post mij met
 uw oproep wekken Om naar het front te
 trekken als vechter uitgedost Mijnheer, al
 bent u groot u moet het mij vergeven
 Maar ik schiet in dit leven geen arme and'ren
 dood Al stelt het u teleur 'k heb mijn besluit
 genomen Niet naar het front te komen ik
 word een deserteur

Mijn vader stierf als held mijn broers zijn eens
 vertrokken , In fraaie wapenrokken ze
 sneuvelden in 't veld . Mijn moeder huilde
 lang nu ligt ze onder zoden . Daar kan geen
 bom haar doden daar is ze niet meer bang
 Toen 'k krijgsgevangen zat heeft men mijn
 vrouw gestolen . Mijn hart, mijn trouw
 gestolen en al wat ik bezat
 Nu sluit ik morgenvroeg de deur naar het
 verleden . 'k Ga zwerven door het heden want
 zo is het genoeg

Ik trek van noord naar zuid ik trek door zon en
 regen . Ik loop de mensen tegen en draag
 mijn boodschap uit
 Negeer het kil bevel en weiger om te strijden
 En weiger om te lijden blijf uit die oorlogshel
 Mijnheer de President waarom ons bloed te
 vragen
 Ga zelf uw leven wagen als u zo moedig bent
 Nee, ik draag geen geweer geef opdracht aan
 uw heren . Mij niet te arresteren knal mij
 gewoon maar neer.